

Arrest

nr. 129 965 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 november 2013 het Rijk binnen en diende op 21 november 2013 een asielaanvraag in. Op 14 februari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in de Dhondenling Tibetan Settlement in Zuid-India. U zou er met uw ouders hebben gewoond. U zou niet politiek actief zijn geweest in India. Uw ouders zouden als landbouwers hun stuk grond in de Dhondenling Tibetan Settlement cultiveren. Tot uw twaalfde levensjaar zou u school hebben gelopen in de Center School for Tibetans in de Dhondenling Tibetan Settlement. Hierna zou u monnik zijn geworden en tot de leeftijd van ongeveer 21 jaar in het monnikenklooster van de Beylakupi Tibetan Settlement hebben verbleven. U zou er zijn uitgestapt na spanningen tussen twee boeddhistische stromingen, meer bepaald de stroming die de Dalai Lama vereert en waartoe u behoort, en anderzijds de stroming van de shugden, een stekking binnen het boeddhisme die door de Dalai Lama niet wordt erkend. Omstreeks een jaar na het bezoek van de Dalai Lama aan uw klooster in 1998 zouden er gevechten zijn ontstaan tussen aanhangers van beide stromingen nadat de Dalai Lama zich publiekelijk tegen de shugdenstroming had uitgesproken. Uzelf zou ook betrokken zijn geraakt bij deze gevechten. Ook binnen de Beylakupi Tibetan Settlement zouden er spanningen zijn ontstaan tussen Tibetanen die de Dalai Lama vereren en monniken van de shugden-stroming. Na het gevecht in uw klooster zou u nog ongeveer anderhalve jaar in het klooster hebben verbleven zonder verdere incidenten met aanhangers van de shugden. Wel zouden spanningen tussen beide stromingen zijn blijven bestaan. Hierdoor zou u beslist hebben uit het klooster te stappen. U zou voor een paar maanden zijn teruggekeerd naar uw ouders in de Dhondenling Tibetan Settlement. Hierna zou u weer naar de Beylakupi Tibetan Settlement zijn teruggekeerd voor een studie van twee jaar in de Center School for Tibetans. U zou er een kamer hebben gehuurd maar vaak zijn uitgenodigd bij de vertegenwoordiger van de Beylakupi Tibetan Settlement omdat zijn echtgenote een goede vriendin van uw moeder is. Omstreeks 2001/2002 zou u de nacht hebben doorgebracht in een van de guesthouses van de vertegenwoordiger. Die nacht zou u getuige zijn geweest van een gewelddadige aanval van een groep shugden-monniken op de vertegenwoordiger en zijn echtgenote. Ze zouden zijn huis zijn binnengedrongen. U zou een monnik die voor het huis de wacht hield hebben herkend. Uit angst voor uw leven zou u niet zijn tussengekomen en naar de kampleider zijn gevlucht voor hulp. De volgende dag zou u als getuige samen met de Indische politie naar uw klooster zijn getrokken om de shugden-monnik die u zou herkend hebben bij de aanval te identificeren. Hij zou niet aanwezig zijn geweest. Sinds die dag zou u persoonlijk zijn geïnterviewd door aanhangers van de shugden. U zou nog ongeveer een jaar lang in de Beylakupi Tibetan Settlement hebben gewoond zonder ooit in aanvaring te zijn gekomen met aanhangers van de shugden. Hierna zou u kortstondig zijn teruggekeerd naar uw ouders in de Dhondenling Tibetan Settlement. In die periode zou een groep shugden-aanhangers eenmalig naar uw ouders thuis zijn gekomen op zoek naar u. Nadat uw moeder hen verteld zou hebben dat u niet thuis was, zouden ze zijn vertrokken zonder ooit terug te keren. Vervolgens zou u naar Kodaikanal zijn verhuisd waar u gedurende twee jaar zou hebben gestudeerd in een christelijke Indische school. Hierna zou u zes jaar lang verdere studies hebben gevolgd in Indische onderwijsinstellingen voor hoger onderwijs in Tamil Nadu. U zou in mei 2012 uw universitair diploma hebben behaald. Na uw studies zou u in 2012 een tijd bij uw vriend hebben geloged in Banglor om er te solliciteren voor bedrijven. Op een dag in 2012 zou u op straat door een viertal shugden-monniken zijn herkend van het klooster. Ze zouden u hebben willen aanvallen maar u zou zijn ontkomen. Uit vrees zou u Banglor hebben verlaten en naar uw ouders in de Dhondenling Tibetan Settlement zijn teruggekeerd. Sinds augustus 2012 zou u er de grond van uw familie hebben gecultiveerd. In mei 2013 zou u een traditioneel huwelijk hebben gesloten met P. Y. Bh., een Indisch staatsburger van Tibetaanse origine van de Darjeeling Tibetan Settlement. In maart 2013 zou u naar Banglor zijn teruggekeerd om er opnieuw te solliciteren. U zou er bij uw vriend hebben verbleven tot eind juni 2013. Op een dag in juni 2013 zou u op straat opnieuw door shugden-monniken zijn herkend. U zou opnieuw aan hen zijn ontkomen. Om niet meer herkend te worden zou u sindsdien uw haar kort hebben gehouden en uw moedervlek op uw gezicht verwijderd. Hierna zouden zich geen problemen meer hebben voorgedaan met aanhangers van de shugden. U zou echter bevreesd zijn geweest door hen te worden opgespoord. Hierdoor zou u beslist hebben India te verlaten. Omstreeks 12 november 2013 zou u met behulp van een smokkelaar vanuit de luchthaven van Delhi met vermoedelijk een vervalst Indisch paspoort een rechtstreekse vlucht naar Brussel hebben genomen. Op 21 november 2013 verklaarde u er zich vluchteling.

U vreest thans niet naar India te kunnen terugkeren uit vrees er vermoord te zullen worden door aanhangers van de shugden vanwege uw optreden destijds als getuige met de politie in uw klooster voor identificatie van een shugden-monnik. Vervolgens verklaarde u niet naar India te kunnen terugkeren omdat Indische dorpelingen jaarlijks gedurende het regenseizoen gewassen op het stuk grond van uw ouders stelen. Uw familie zou geregeld klacht hebben neergelegd maar de politie zou de

dieven niet kunnen opsporen omdat de diefstallen 's nachts worden gepleegd. Voorts verklaarde u niet in India te kunnen blijven vanwege discriminaties bij sollicitaties. Indiërs zouden Tibetanen ook 'spleetogen' noemen. Tot slot vreest u in India een onzekere toekomst na het overlijden van de Dalai Lama.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele Registration Certificate for Tibetans (RC), Green Book, geboorteakte en diploma's van hoger onderwijs voor.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en er bij uw ouders te hebben gewoond in de Dhondeling Tibetan Settlement tot uw twaalfde levensjaar. Hierna zou u als monnik in het monnikenklooster van de Beylakupi Tibetan Settlement hebben gewoond tot de leeftijd van ongeveer 21 jaar. Vervolgens zou u twee jaren onderwijs hebben gevolgd in een Tibetaanse school in de Beylakupi Tibetan Settlement en hierna nog twee jaren in een christelijke Indische school in Kodaikanal. Vervolgens verklaarde u zes jaar lang in Tamil Nadu te hebben gewoond waar u commerciële studies zou hebben gevolgd aan een Indische universiteit. Hierna zou u naar uw ouders in de Dhondeling Tibetan Settlement zijn teruggekeerd en er in februari 2013 zijn gehuwd. Van maart tot eind juni 2013 zou u in Banglor hebben verbleven bij uw vriend om er te solliciteren voor bedrijven in deze regio. Vanwege problemen met monniken van de shugden-boeddhistische stroming in Banglor zou u naar de Dhondeling Tibetan Settlement zijn teruggekeerd waar u zou hebben verbleven tot uw vertrek uit India omstreeks 12 november 2013 (CGVS, p. 1, p. 2, p. 4-7).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 3).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de reden van uw vlucht in eerste instantie verwees naar uw problemen met aanhangers van de shugden boeddhistische stroming. Zo zou u omstreeks 2001/2002 getuige zijn geweest van een gewelddadige aanval van shugden-monniken op de vertegenwoordiger van de Beylakupi Tibetan Settlement en zijn echtgenote. U zou samen met de Indische politie naar uw klooster zijn geweest om er een shugden-monnik te identificeren die betrokken zou zijn geweest bij deze aanval (CGVS, p. 4-7). U brengt echter onvoldoende ernstige elementen aan dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging vanwege shugden-aanhangers hoeft te vrezen.

Zo dient aangestipt dat uzelf verklaarde na dit bezoek aan uw klooster met de politie in 2001/2002 nog ongeveer een jaar lang in de Beylakupi Tibetan Settlement waar het klooster zich bevindt te hebben gewoond. U zou er gedurende dat jaar nooit in aanvaring zijn gekomen met shugden-aanhangers (CGVS, p. 5). Vervolgens verklaarde u pas na het verlaten van de Beylakupi Tibetan

Settlement omstreeks 2003/2004 en uw intrek bij uw ouders in de Dhondeling Tibetan Settlement bezoek te hebben gekregen van een groep shugden-aanhangers die naar uw ouderlijk huis zouden zijn gekomen. Echter, uzelf gaf aan dat ze, nadat uw moeder hen had verteld dat u niet thuis was, zijn vertrokken en sindsdien niet meer zijn teruggekomen (CGVS, p. 6).

Verder verklaarde uzelf van dit moment tot aan de voltooiing van uw studies in mei 2012 nooit persoonlijk te zijn gevisieerd door aanhangers van de shugden. Zo zou u tijdens uw studies in Kodaikanal en in Tamil Nadu nooit zijn benaderd door shugden-aanhangers (CGVS, p. 5-6). Ook al verklaart u dat u in Kodaikanal en Tamil Nadu buiten de radar van shugden-aanhangers zijn kunnen blijven omdat u er in een beschermde schoolomgeving zou hebben vertoefd (CGVS, p. 5-6), wijst het feit dat u gedurende dergelijke lange periode geen problemen kende, er allerminst op dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor de shugden-aanhangers hoeft te koesteren omdat u als getuige was opgetreden tegen een van hen, temeer daar u verklaarde dat de shugden-associatie in India zeer machtig en invloedrijk is en dat zij moorden begaan (CGVS, p. 4, p. 7).

Dient tevens aangestipt dat u aangaf pas na uw afstuderen in mei 2012 opnieuw door shugden-aanhangers in het vizier te zijn gekomen. Dit is opmerkelijk gezien er ondertussen ongeveer tien jaar is verstreken nadat u met de politie een shugden-monnik zou hebben moeten identificeren in het klooster. Gewezen op het feit dat u sindsdien nog lange tijd in India bent gebleven, kan u geen overtuigende verklaring geven waarom u na zo'n lange tijd toch terug in het vizier van de shugden zou zijn gekomen. Zo komt u niet verder dan te stellen dat u op school veilig was. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat er ook bij uw ouders –shugden aanhangers kenden immers uw woonplaats- ook niet naar u werd gevraagd, stelt u alleen dat ze u vroeg of laat wel iets zouden aandoen (CGVS p.7).

Bovendien wist u niet vertellen of de belagers van de vertegenwoordiger van de Beylakupi Tibetan Settlement tussentijd zijn aangehouden door de politie (CGVS, p. 7) waardoor er voor de shugden-beweging een reden kan blijven bestaan om u zoveel jaren na de feiten nog te viseren.

Uzelf verklaarde in 2012 na uw studies een eerste keer gedurende uw verblijf in Banglor op straat door een viertal shugden-monniken te zijn achtervolgd. U zou aan hen zijn kunnen ontkomen en uit Banglor gevlucht (CGVS, p. 6-7). U kan dit incident niet staven aan de hand van enig begin van bewijs. Na dit incident zou u zijn teruggekeerd naar uw ouderlijk huis, waar u vanaf augustus 2012 uw ouders hielp met het bewerken van jullie landbouwgronden. U verklaart dat u sindsdien geen problemen meer heeft gekend met de shugden (CGVS p.7). Bovendien is de vaststelling dat u ondanks uw vlucht voor de shugden-monniken in Banglor alsnog naar deze regio bent teruggekeerd opmerkelijk. Zo verklaarde u er nog van maart 2013 tot eind juni 2013 te hebben verbleven (CGVS, p 6-7). Dat u dan terugkeert naar Banglor en er verschillende maanden verblijft, wijst allerminst op een doorleefde vrees voor shugden aanhangers uit Banglor.

U haalt nog een incident aan, doch dit kan niet worden beschouwd als een aanwijzing dat u gevisieerd worden zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Zo zou u in juni 2013 op straat in Banglor, waar u sinds maart 2013 opnieuw verbleef, drie of vier, voor u onbekende, shugden aanhangers hebben gezien op straat. U verklaart dat ze u zouden hebben herkend en uw richting uitkwamen. Ze zouden echter niets hebben gezegd, noch zouden ze u hebben aangevallen. U was met de fiets en bent onmiddellijk weggereden (CGVS p.7). Dat shugden aanhangers uw richting uitstapte kan bezwaarlijk worden geschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, temeer daar er reeds zoveel jaren waren voorbijgegaan sinds u had getuigd en er in al die jaren nauwelijks problemen heeft gekend. Na dit incident kende u geen problemen meer shugden aanhangers (CGVS p.7).

Bovendien moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid en ernst van uw voorgehouden vrees voor shugden aanhangers wordt ondermijnd door de vaststelling dat u, ondanks uw beweringen tegenover het CGVS dat deze vrees uw hoofdreden van uw vlucht was, hier met geen woord over heeft gerept bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovenstaande relateert dan ook dermate de ernst van een vervolgingsvrees in uw hoofde voor shugden-aanhangers.

Voor wat betreft de door u aangehaalde diefstallen die jaarlijks gedurende het regenseizoen door Indische dorpelingen zouden gepleegd worden op de velden van Tibetanen in de Dhondeling Tibetan Settlement dient opgemerkt dat uzelf aangaf dat deze problemen slechts secundair de aanleiding hebben gevormd tot uw vertrek uit India. U zou het land voornamelijk hebben verlaten uit vervolgingsvrees voor shugden-aanhangers (CGVS, p. 3, p. 7). Vervolgens verklaarde uzelf dat deze diefstallen sinds jaren plaatsvinden. Zo zouden ze zijn begonnen circa 2003-2004. Sindsdien bleef u nog zo'n tien jaar in India. Bovendien blijkt dat uw ouders jullie gronden bleven bewerken en dat u in 2012 met hen werkte op de gronden (CGVS, p. 1, p. 3). Aldus kan niet gesteld worden dat u vanwege

de diefstallen India dringend heeft moeten verlaten. Overigens bleek u niet in staat de diefstallen gepleegd door Indiërs in uw Settlement te staven met enig begin van bewijs. Nochtans verklaarde uzelf dat de vertegenwoordiger van uw Settlement meermaals aangifte heeft gedaan van bovenvermelde diefstallen bij de politie (CGVS, p. 6). Daarenboven verklaarde uzelf dat de politie wel kwam kijken maar de daders niet kon vatten omdat de diefstallen 's nachts gebeuren waardoor het moeilijk is om de dieven op heterdaad te betrappen en te identificeren (CGVS, p. 6). Hierdoor dient afgeleid dat de Indische politie zich niet afzijdig houdt en wel degelijk stappen onderneemt om de dieven te traceren.

Voorts verklaarde u in India geconfronteerd te zijn geweest met discriminatie bij sollicitaties. U stelde dat u niet aan werk kon geraken omdat u arbeidsvergunning heeft. Tibetanen zouden een dergelijke vergunning kunnen krijgen na betaling van smeergeld. U zou niet de connecties noch het geld hebben gehad om aan een dergelijke vergunning te geraken (CGVS, p. 2). Echter, er kunnen kanttekeningen worden geplaatst bij de ernst van uw bewering dermate te worden gediscrimineerd dat u geen werk te kunnen vinden in India. Immers, uzelf verklaarde later gedurende uw gehoor dat u ondanks uw Tibetaanse afkomst op basis van uw kwalificaties voldoende kansen heeft in India om er gemakkelijk een passende job te vinden (CGVS, p. 4). Ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Tibetanen in verschillende sectoren werkzaam zijn in India. Overigens blijkt uw studies dat u zonder enige problemen toegang had tot scholing aan Indische onderwijsinstellingen (CGVS, p. 1-2). Vervolgens gaf uzelf aan na het behalen van uw universitair diploma in mei 2012 tot op heden slechts vier keer te hebben gesolliciteerd voor bedrijven in India. Hierbij kan worden aangestipt dat u bij twee bedrijven slaagde aan de tweede sollicitatieronde mocht deelnemen. Opmerkelijk genoeg kan u zich trouwens slechts twee van de vier bedrijven herinneren waarvoor u solliciteerde.

Verder verklaarde u dat Tibetanen in India door Indiërs 'spleetogen' worden genoemd (CGVS, p. 8). Dergelijke feiten, hoewel misschien wel onaangenaam, zijn onvoldoende ernstig om te spreken van vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève.

Met betrekking tot uw aangehaalde vrees dat u na het overlijden van de Dalai Lama een onzekere toekomst te zullen hebben als Tibetaan in India (CGVS, p. 6) moet worden vastgesteld dat u hiermee geen gegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk maakt. Het betreft immers een louter hypothetische vrees over wat er zou kunnen gebeuren wanneer de Dalai Lama (in de toekomst) zal overlijden. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat echter niet om de vluchtelingenstatus te verwerven. U dient deze vrees nog steeds aannemelijk te maken, wat hier niet het geval is, daar uw vrees voor vervolging eerder gebaseerd is op veronderstellingen dan op concrete feiten.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd.

U verklaart dat u nooit over een IC heeft beschikt. U zou er immers nooit een hebben aangevraagd (CGVS, p. 3-4). Echter, uw verklaringen hierover en over uw voorgehouden reisweg naar België zijn weinig geloofwaardig waardoor het vermoeden ontstaat dat u met uw eigen documenten bent gereisd en dus ook een IC had, maar dat u dit alles probeert te verhullen.

Uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten zijn niet aannemelijk en u tracht de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij

aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw reisweg en uw bewering met valse documenten te zijn gereisd. U kunt het valse paspoort dat u zou gebruikt hebben niet voorleggen. Noch kunt u uw instapkaart, ticket of bagagesticker voorleggen.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u niet kan zeggen met welk paspoort u bent gereisd. U komt niet verder dan te stellen dat het een donkergroene kleur had en dat u vermoedt dat het een Indisch paspoort was. U verklaart uw onwetendheid aan het feit dat de smokkelaar u het paspoort nooit in handen gaf, maar het de ganse tijd bij zich hield (CGVS p.4). Dit is echter ongeloofwaardig. Immers, de controles bij binnenkomst in de luchthaven van Brussel, zijn zeer strikt en elke persoon moet zich persoonlijk aanmelden (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Bijgevolg is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar u uw paspoort niet zou hebben gegeven. Vervolgens verklaarde u een visum in uw vals paspoort te hebben gezien maar niet te weten voor welk land het visum is. De smokkelaar zou u de stempel van het visum hebben laten zien en u zou het verder niet hebben gelezen (CGVS, p. 3-4). Gelet op uw universitaire scholing en gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengenzone, is het niet geloofwaardig dat u geen kennis heeft van de (valse) identiteit onder de welke reisde of van het visum en bijhorend (vals) reisdoel waaronder u Europa binnen reisde.

Vervolgens dient vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Het is immers opmerkelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.100.000 roepies (omgerekend ca. 13.130 euro), terwijl u in India over de (veel goedkopere!) mogelijkheid beschikte om een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India zou kunnen verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen (CGVS, p. 3-4). Dit is des te meer opmerkelijk daar uw verklaring waarom u nooit een IC heeft aangevraagd, zeker in het licht van de vaststelling dat er in zeer grote getalen IC's worden uitgevaardigd aan Tibetanen, niet kunnen overtuigen. Temeer daar u bijvoorbeeld beweerde geen geld te hebben om een werkvergunning af te kopen (CGVS p.2) Gevraagd waarom u geen IC had aangevraagd, verklaart u geen IC te hebben aangevraagd omdat u bezig was met uw studies en er niet aan dacht om India te verlaten. U zou pas hebben beslist Tibet te verlaten toen uw problemen begonnen. Gevraagd wanneer deze begonnen, verklaart u vreemd genoeg dat deze begonnen toen u ongeveer 21 jaar was, met andere woorden tien jaar voor uw vertrek uit India. Er kan dus worden gesteld dat u meer dan voldoende kans had een IC aan te vragen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u uw problemen aanvankelijk niet ernstig nam, maar dat ze later verergerden en verwijst naar de shugdins aanhangers (CGVS, p. 3-4). Echter, deze uitleg houdt geen steek. Immers, uit uw verklaringen is gebleken dat uw aangehaalde problemen met Shugdins-aanhangers niet van dringende en ernstige aard waren waardoor u India hals over kop zou hebben moeten verlaten. Bijgevolg kan ervan uit worden gegaan dat u intussen wel de gelegenheid had wel een IC aan te vragen. De vaststelling dat u geen dringende redenen had om India te verlaten, maakt het bovendien des te meer onbegrijpelijk dat u er voor opteerde zoveel geld te betalen voor een illegale uitreis met behulp van een smokkelaar in plaats van met een IC te reizen, zelfs al zou u hier even op moeten gewacht hebben bij aanvraag.

Al deze vaststellingen laten het CGVS toe op gereede wijze te vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in – en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uw voorgelegde RC, Green book, geboorteakte en diploma's bewijzen weliswaar wel uw identiteit, Tibetaanse afkomst en studie welke hier niet ter discussie staan maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstig zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd

worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikels 1 en 2 (A) van de Vluchtelingenconventie en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker beroept zich tevens op artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504)

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Wat betreft het land van herkomst

2.6.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6.3. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoekers naam, geboorteplaats en datum. Verzoeker is geboren op 15 maart 1982 in Dhondenling, India (originele geboorteakte, originele RC) en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (origineel *Green Book*). Verzoeker heeft heel zijn leven in India geleefd. Verzoeker verklaart dat zijn ouders destijds grond hebben gekregen van de Indische autoriteiten. Verzoeker legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn ouders. Verzoeker stelt evenmin dat zijn ouders Chinese documenten bezaten.

2.6.4. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft, noch dat zijzelf of haar ouders hiertoe stappen hebben ondernomen. Integendeel, volgens verzoekende partij zijn haar ouders naar India gevlucht. Zij hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in een Tibetaanse settlement. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Hij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat hij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Ook het verzoekschrift stelt dat verzoeker van "Tibetaanse origine" is.

2.6.5. Er worden thans geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit niet te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van

Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonde (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten. De toepassing in de bestreden beslissing van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

2.6.6. *In casu* kan blijken uit het verzoekschrift dat verzoekende partij inderdaad geen vervolging naar China vooropzet en terecht enkel de vervolging in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bespreekt ten aanzien van 'zijn land van herkomst' zijnde India. Ter terechtzitting wordt dit door verzoekende partij bevestigd. Verwerende partij meent ter terechtzitting dat de motieven en argumenten van de bestreden beslissing naar India staande blijven.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.7. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" blijkt "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen zich stevig gevestigd hebben in India en hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan uit verzoekers verklaringen eveneens blijken nu zijn familie geen financiële problemen had en zijn ouders zelfs naar Nepal kunnen reizen voor een bedevaart (gehoor p. 1) en verzoeker kon studeren en een diploma Master International Business (BCS) kon behalen (gehoor p. 2). Verzoeker bevestigt dat "*ik zeker ben dat ik met mijn diploma's een goed leven kan hebben in India en een goede job*" (gehoor p. 7-8). Overigens hebben verzoekers echtgenote en zijn schoonouders als Tibetanen de Indische nationaliteit verworven (gehoor p. 3).

2.6.8. Verzoeker kan aldus niet louter stellen "*Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in India nog steeds zeer onveilig is voor de Tibetanen, in tegendeel tot wat het CGVS stelt*", zonder deze boude bewering ook maar enigszins te ondersteunen. Daarenboven wordt het Cedoca-onderzoek verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en komt het dan ook toe aan verzoeker om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kan weerleggen, *quod in casu non*. Verzoeker beperkt zich in deze tot boude, niet-geadstrueerde beweringen die strijdig zijn met de objectieve informatie.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS

16 november 2006, nr. 164.792). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.9. Inzake de beweerde discriminaties bij de sollicitaties, de diefstallen, de beledigingen en het overlijden van de Dalai Lama, stelt de Raad vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist deze zaken evenmin. Inzake de beweerde Shugden vervolging, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het formuleren van bonte beweringen (*“indien verzoeker zich richt tot de lokale overheid, zal zijn familie een doelwit vormen”*) en het maken van verwijten naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Indien er verder geen objectieve informatie inzake de Shugden monniken werd opgenomen in het administratief dossier, dan was dit ook niet nodig nu de Raad noch het CGVS het bestaan van spanningen tussen de twee stromingen betwisten en bovendien ook op dit punt uitgebreid en correct door de commissaris-generaal werd gemotiveerd dat verzoekers voorgehouden vervolging niet geloofwaardig is, minstens onvoldoende zwaarwichtig is. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij de commissaris-generaal verwijt *“Bovendien is het onaanvaardbaar dat verwerende partij de dreiging van shugden-monniken niet onderzoekt! Uit het administratief dossier (dat de raadsman van verzoeker in zijn volledigheid opvroeg) is immers geen enkel document terug te vinden ter staving van hun motivering. Nergens blijkt dat zij enig onderzoek hebben verricht naar de shugden-monniken en de spanningen die er bestaan tussen de twee stromingen”*. Het is immers verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen.

2.10. Daarenboven moet verzoeker aantonen dat er geen beroep kan gedaan worden op de nationale autoriteiten van zijn land van herkomst, vooraleer een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat de bewering dat de daders van de diefstallen vooralsnog nog niet gevat werden, niet kan aantonen dat het Indische politieapparaat onwillig of onkundig zou zijn geweest om verzoeker bescherming te bieden. Het is immers niet omdat er geen onmiddellijke resultaten zijn, dat de onderzoeken niet gevoerd worden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoeker aangebrachte feiten zijn dan ook niet voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen, temeer verzoeker inzake het beweerde bezoek van de Shugden heeft nagelaten klacht neer te leggen en bovendien heeft nagelaten zich te informeren over de aanval waar hij beweerdelijk getuige van was. Bovendien blijkt eveneens dat de politie wel degelijk optrad na de aanval op de vertegenwoordiger van Beylakupi zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat Tibetanen de bescherming van de Indische politie niet kunnen inroepen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk vluchtelingenrechtelijk vervolgd te worden, noch dat hij geen nationale bescherming kan genieten.

2.11. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

2.11.1. Waar verzoeker nog verwijst naar de motivatie inzake de neergelegde documenten, wijst de Raad erop dat de motivering verzoekers identiteits- en studiedocumenten betrof en geen betrekking had op documenten inzake verzoekers asielfeiten. Bovendien werd uitdrukkelijk gesteld dat deze niet ter discussie staan. Wat de asielfeiten betrof, heeft verzoeker evenwel geen documenten neergelegd. Daar waar de commissaris-generaal verder nog terecht wees op het ontbreken van reisdocumenten, laat verzoeker ook bij huidig verzoekschrift nog altijd na deze voor te leggen, wat hem kan worden aangerekend.

2.12. Volledigheidshalve en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” blijken dat “Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Voor zover verzoeker inderdaad niet over een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (“CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Bovendien dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoeker de echtgenoot is van een Indiase staatsburger. Immers verzoekers echtgenote behoort tot de Indiase Tibetanen van Darjeeling en heeft de Indiase nationaliteit. Het is dan ook niet ernstig aan te voeren dat verzoeker na 32 jaar legaal verblijf de toegang tot India zou geweigerd worden.

2.13. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker nog over een geldige RC beschikt, uitgegeven in 1998 en in 2013 voor vijf jaar verlengd tot 2018, zodat hij alleszins bij een terugkeer naar India nog altijd over geldige verblijfsdocumenten beschikt. Nergens kan uit de objectieve informatie blijken dat asielzoekers zouden gevisieerd worden bij hun terugkeer naar India omwille van een asielaanvraag in het buitenland, noch ziet de Raad in hoe de Indische autoriteiten hier *überhaupt* weet van zouden hebben gezien de geheimhoudingsplicht van de Belgische asielinstanties ter zake.

2.14. Verzoeker verklaart sinds 1998 een *Registration Card (RC)* te hebben gehad, doch geen *Identity Card (IC)* te hebben aangevraagd. Verzoeker legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoekers bewering dat hij gereisd heeft met een vals paspoort, dat hij niet mocht zien van de smokkelaar, tenzij wat betreft het visum waarover hij evenwel geen verdere details kan geven, is onvoldoende om een illegale reisweg aannemelijk te maken. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekers onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen IC te kunnen voorleggen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker “11 laks roepies (vijf nullen)” zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Indien “*de werkwijze van de smokkelaar mag de beslissing van het CGVS niet negatief beïnvloeden*”, dan gaat verzoeker er opnieuw aan voorbij dat zijn reisweg en reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk niet te kunnen terugkeren naar India. Aangaande de ongeloofwaardige verklaringen inzake verzoekers reisdocumenten, stelt de Raad vast dat dit maar één van de zovele motieven is geweest bij de weigering van zijn asielstatuut, wat echter wel degelijk belangrijk is bij de beoordeling van het asielrelaas gezien de reisweg en –documenten tevens indicatoren voor verzoekers legale verblijfsstatus en terugkeermogelijkheden kunnen zijn. Verzoeker is gezien de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing verder foutief waar hij beweert “*Dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht*”.

2.15. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het

beklemtone van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken en foutief weergeven van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.17. De Raad stelt verder vast dat verzoekers bewering dat *“Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn”*, berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Voor zover verzoeker geen rechten kan doen gelden op de Indische nationaliteit, is India het land van gewoonlijk verblijf, waar verzoekers grondrechten niet in het gedrang zijn en hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker dit nooit heeft aangebracht en ook uit geen enkel element in het administratief dossier kan blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK